

§ 8.

I Forbindelse med Straf efter almindelig borgerlig Straffelovs § 180, jfr. ovenstaaende § 3, kan det af Retten fastsættes, at den paagældende i et fastsat Tidsrum skal være undergivet Politiets Tilsyn til Forebyggelse af venerisk Smittes Udbredelse.

§ 9.

Personer, der ifølge forvedstaaende Paragraf ved Dom ere blevne undergivne Politiets Tilsyn, bliver der til Politiprotokollen at meddele Tilhold, hvorefter de i det Tidsrum, for hvilket Tilsynet er fastsat, til Tidspunkter, som nærmere fastsættes af vedkommende Embedslæge (Distrikts- eller Stadslæge), under Straf af Fængsel eller Tvangsarbejde, hvis Tilholdet overtrædes, skulle underkastes Undersøgelse af en dertil antagen Læge.

Kvindfolk skulle undersøges af en kvindelig Læge eller dog i Overværelse af en hæderlig, dertil af Vridigheden udnævnt Kvinde.

Kvindfolk skulle tillige have Tilhold om efter udstaaet Straf at søge lovlig Næringsvej i Overensstemmelse med Forskrifterne i Lov om Straffen for Betleri og Løsgængeri af 3dje Marts 1860, § 2, ligesom Bestemmelserne om Løsgængeri i det hele blive at føre til Anvendelse paa Kvindfolk, der ifendes Straf efter Straffelovens § 180, jfr. denne Lovs § 3.

§ 10.

I ethvert offentligt af Stat eller Kommune indrettet Sygehus, der ikke er særlig bestemt for visse Arter af Sygdomme, skulle Patienter, der lide af venerisk Sygdom, kunne modtages til Helbredelse (Kur), og bør der være truffet Foranstaltninger til, at saadanne syge kunne behandles samfunds, uden at deres Navne eller deres Sygdoms Bestaafenhed blive kendte for andre end vedkommende Læge og Sygehusbetjente. Der maa ikke findes Sygehuse, som ubelukkende ere indrettede for veneriske Sygdomme. I de Købstæder, hvor Justitsministeriet holder saadant for nødvendigt, skal der findes Konsultationslokale for veneriske syge, hvor der til fastsatte Tider skal være fri Adgang dels for Kvinder og Børn, dels for Mænd, uden at Brugen heraf, saa vidt muligt, skal kunne mærkes af andre.

Naar Personer, der ere blevne lidende af venerisk Syge, frivillig tilkendegive dette for vedkommende Embedslæge (Distrikts- eller Stadslæge) eller underkaste sig Lægebehandling paa et offentligt Sygehus, bortfalder det Strafsansvar, de have paadraget sig efter ovenstaaende § 3 og § 9, 1ste Punktum, og

Undersøgelse eller Retsforfølgning i saa Henseende bør ikke finde Sted.

§ 11.

De, som for offentlig Regning ere indlagte i et Sygehus til Behandling for venerisk Sygdom, maa ikke forlade Sygehuset, før de udskrives af dettes Læge. For Overtrædelser af denne Bestemmelse ifendes Straf af Fængsel paa Bånd og Brød indtil 5 Dage eller simpelt Fængsel indtil 1 Maaned.

§ 12.

Et Barn, som er angrebet af venerisk Sygdom, maa ikke gives til Opamning ved Brystet af andre Kvinder end dets egen Moder. Ej heller maa nogen Amme, som ved eller mener, at hun er angreben af Sygdommen, tage nogen anden Kvindes Barn til Brystet. Forseelse herimod straffes med Fængsel eller under stærpende Omstændigheder Forbedringshusarbejde, hvorhos den skyldige, dersom Sygdommen forplantes, ikke alene skal være pligtig til at godtgøre de angrebne de med deres Helbredelse forbundne Omkostninger, men ogsaa til at give Bederlag for de ved Sygdommen paaførte Piner og Tab.

Samme Godtgørelsespligt skal paahvile den, der sætter et Barn i Pleje, som han ved er angrebet af venerisk Sygdom eller har Grund til at mistænke for at lide af Sygdommen, eller som anbringer et for Sygdommen mistænkt Barn til Opamning ved Brystet, uden at Plejeforældrene eller Ammen, inden Anbringelsen finder Sted, ere blevne underrettede om, at Barnet er sygt eller mistænkt.

Disse Bestemmelser gælde ogsaa for offentlige Myndigheder, som sætte Børn i Pleje eller til Opamning.

Et Barn holdes som mistænkt for den ovennævnte Sygdom, selv om ingen Tegn har vist sig hos det, naar Moderen er angreben af den eller tidligere har lidt af Sygdommen i nogen af dens det hele Lege- iboende (konstitutionelle) Former, og der ikke er hengaaet 3 Maaneder efter Fødselen.

§ 13.

Kvindfolk, som øve Utugt med Unger- svende eller Drengene under 18 Aar, straffes med Fængsel paa Bånd og Brød indtil 5 Dage, og Mandspersonen med Ris eller Røtting indtil 25 Slag; dog at i Stedet herfor træder Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i mindst 8 Dage, naar Paatalen først finder Sted, efter at den paagældende har fyldt sit 18de Aar.